

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ekologické občanské sdružení obce Braškov**, občanské sdružení, IČO 26585464, se sídlem Rudé armády 161, 273 51 Unhošť, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti: a) Středočeský kraj, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, b) VESETA spol. s r. o., IČ 47535431, se sídlem V. Vlčka 202, Kyšice, zastoupeného JUDr. Františkem Hrudkou, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2010, č.j. 139/500/10 5666/ENV/10,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 27.5.2010, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 31.3.2010, č.j. 139/500/10 5666/ENV/10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen orgán prvního stupně) ze dne 9.11.2009, č.j. 168196/2009/KUSK OŽP/Ži, kterým bylo vydáno integrované povolení pro zařízení „Výroba nealkoholických nápojů, balených vod a sirupů“ společnosti VESETA spol. s r. o.

Žalobce v žalobě uvádí, že nezákonnost žalovaného rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího spatřuje zejména v následujícím:

- 1. Napadené rozhodnutí bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování, což působí rozpor s ustanovením § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce již ve vyjádření obsaženém v protokolu z ústního jednání ze dne 10.7.2009 vznesl námitku podjatosti k pracovníkům, kteří toto jednání vedli a na skutečnost, že jde o námitku bránící dalšímu projednávání věci, o níž nebylo dosud rozhodnuto, byl úřad několikrát žalobcem upozorněn (podání z 5.10. a 20.10.2009). Žalobce připomíná, že byl na jednání opakovaně napadán, že je to on, kdo brání vydání integrovanému povolení, došlo na řadu tvrzení svědčících o negativním postoji k jeho osobě, byl nucen číst své námitky a bylo mu bráněno v odchodu z jednání. O této jeho námitce nebylo rozhodnuto a osoba, jejíž podjatost byla namítána, věc projednala a integrované povolení vydala.

K tvrzení orgánu prvního stupně uvádí, že jeho námitka je dostatečně konkrétní v uvedení pracovníků, proti kterým směřuje, tedy proti těm, kteří vedli ústní jednání (ing. Ž.), není tedy pravdou že vůči „celému úřadu“, a pokud správní orgán měl jeho podání za neurčité, nevyzval jej k odstranění nedostatků.

Žalovaný se mýlí v tom, že námitka podjatosti nebyla vznesena, neboť tuto vznesla osoba jednající jménem žalobce (členka výboru žalobce paní P.) do protokolu a později na tuto námitku výslovně v dalších podáních (ze dne 5.10.2009 a 20.10.2009 /bod 2. b/) upozorňoval. Krom toho z protokolu z ústního jednání dle žalobce jednoznačně vyplývá, že pracovníci orgánu prvního stupně si byli námitky vědomi, když chtěli „bezodkladně ukončit jednání“ a věc předat nadřízenému orgánu. Neobstojí podle něj argumentace žalovaného, že žádná námitka podjatosti vznesena nebyla, když jako taková nebyla výslovně označena v protokolu ani v následných podáních žalobce, neboť podání se posuzují podle svého obsahu a z obsahu námitky a podání žalobce jednoznačně vyplývá, že se nejednalo o stížnost, ale o uvedení skutečností nasvědčujících nikoli nestrannému jednání úředních osob bránící projednání věci. Žalobce stručně uvedl i skutečnosti, z nichž je námitka dovozována.

Pro potvrzení, že nerozhodnutí o námitce podjatosti (byť by byla směřována vůči všem pracovníkům krajského úřadu) je závažnou procesní vadou podpůrně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.8.2006, č.j. 5 Ca 195/2005, který je podle jeho názoru aplikovatelný i na řízení vedená podle nového správního řádu).

2. Žádost byla v rozporu s § 45 odst. 4 správního řádu rozšířena.

Žalobce namítá, že doplnění (rozšíření) žádosti provedené navrhovatelem v březnu 2008 je nezákonné, neboť dle § 45 odst. 4 správního řádu může žadatel svoji žádost (její předmět) pouze zúžit či žádost vzít zpět, nikoliv ji rozšířit.

Rozšíření v daném případě žalobce vyvozuje z uvedeného podání, neboť nově bylo navrhováno i stanovení limitů pro vypouštění odpadních vod (do kanalizace) a podmínky s tím související. Nejednalo se tedy jen o dokumenty a informace, jak tvrdí správní orgán, nýbrž o rozšíření předmětu integrovaného povolení o stanovení nových podmínek v oblasti vod. Žádost měla být vzata zpět a úplná žádost o vydání integrovaného povolení měla být podána znovu.

Ani tato vada řízení nebyla žalovaným odstraněna, namísto toho zmatečně tvrdí, že k námitce přihlížet nemusel, neboť byla vznesena až v odvolání, což však zjevně není pravdivé (viz podání žalobce ze dne 5.10.2009 a 20.10.2009).

3. Integrované povolení stanovilo emisní limity pro vody vypouštěné ze zařízení a podmínky s tím spojené mírnější, než které by byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, čímž nebyl respektován základní účel integrované prevence – dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prevenci“) úřad stanoví emisní limity pro znečišťující látky uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu, pokud jsou ze zařízení vypouštěny. Jako minimální pro tyto látky by pak měly být brány limity stanovené v souvisejících právních předpisech.

Správním orgánem stanovené limity nerespektují limity podle přílohy č. 15 vyhlášky č. 428/2001 Sb., k provedení zákona o vodovodech a kanalizacích (dále jen „vyhláška“), která stanoví orientační ukazatele přípustné míry znečištění pro vypouštění průmyslové odpadní vody do kanalizace. Tyto hodnoty jsou sice stanoveny jako orientační, to však podle žalobce znamená pouze to, že mohou být i zvýšeny, avšak jen na omezenou dobu. Tato vyhláška není rozhodná pro stanovení limitů na základě § 18 odst. 3 zákona č. 274/2001Sb., kde se vychází z kanalizačního řádu, je ale dle žalobce podstatná při stanovení limitů pro látky uvedené v příloze č. 2 zákona o prevenci – ten tvoří jakousi „nadstavbu“ pro stanovení podmínek provozu (včetně emisních limitů) zařízení jemu podléhajících, kde je nutno naplnit i cíle a úkoly tohoto zákona a tento předpis má svůj význam zejména v rovině hmotněprávní, neboť primárním smyslem zákona o prevenci není integrace povolovacích procesů, ale dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku (§ 1 odst. 1 tohoto zákona) a to zejména stanovením specifických, případně i přísnějších podmínek provozu konkrétního zařízení (zvláště emisních limitů) vycházejících z nejlepších dostupných technologií. K tomuto pak žalobce odkazuje na směrnici rady 96/61/EC (zejména preambuli bod 1, 13, 15, 17 ad.). Má za to, že pokud tedy úřad stanovuje limity pro látky uvedené v příloze č. 2 zákona o prevenci, měl by v tom případě vycházet z limitů stanovených vyhláškou, nikoli kanalizačním řádem, který není právním předpisem. Správní orgán stanovil pro látky v příloze č. 2 zákona o prevenci limity, které značně překračují limity uvedené vyhlášky.

Správní orgán k této námitce pouze zmatečně odkázal na rozbor odtoků odpadních vod z ČOV v Kyšicích, v tomto případě se ale neposuzuje ČOV v Kyšicích, ale zařízení, pro které je žádáno integrované povolení. Podle § 14 odst. 2 zákona o prevenci sice může úřad při stanovení emisního limitu přihlédnout k čistícímu efektu čistírny odpadních vod, avšak jen tehdy, není-li výsledkem větší znečištění životního prostředí, což však v tomto řízení nebylo vůbec zkoumáno a nebylo tedy prokázáno, že zařízení po přečištění vod na ČOV nepůsobí nárůst zátěže životního prostředí. Žalobce nenapadá rozbor odtoků vod z ČOV Kyšice, tvrdí ovšem, že pouhý odkaz na ně není relevantní, když by úřad měl především zkoumat, zda zařízení nepůsobí nárůst zátěže životního prostředí. Žalobce tedy nevyslovil myšlenku, že vypouštění nemá způsobit žádné znečištění, pouze požaduje přezkoumání, zda je splněna podmínka pro možnost stanovení mírnějších limitů pro vypouštění odpadních vod do kanalizace.

Zcela mimoběžnou se mu jeví diskuze žalovaného, zda mohou být stanovovány limity přísnější, než vyžadují složkové předpisy, či nikoliv, když v daném případě je namítáno, že limitů stanovených dle těchto právních předpisů ani nebylo dosaženo. Odvolává-li se žalovaný na to, že při určování emisního limitu příslušného zařízení je možno přihlédnout k čistícímu efektu ČOV, potom se ovšem neměl zabývat zpracováním kanalizačního řádu nebo koncentrací látek natékajících do ČOV, ale kritérii dle § 14 odst. 2 zákona o prevenci.

Jestliže tedy nejenže nebyly stanoveny specifické limity s přihlédnutím ke konkrétnímu zařízení, ale limity jsou dokonce mírnější, než ty stanovené právními předpisy (aniž by se správní orgány relevantně zabývaly, zda toto nezpůsobí nárůst zátěže životního prostředí, když tento nárůst může způsobit i zařízení, které limity plní), jedná se podle žalobce o porušení zásad integrované prevence podle zákona o prevenci a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

4. V rozporu s § 13 odst. 3 písm. d/ zákona o prevenci nebyly v řízení stanoveny podmínky pro omezení negativních vlivů (hluk, emise, vibrace, prašnost ad.) způsobených nákladní dopravou vyvolanou provozem zařízení.

Úvodem k této námitce žalobce připomíná, že z podkladů rozhodnutí vyplývá, že pohyb kamionů přes obec činí při 10 pracovních hodinách až 14 kamionů za hodinu, přičemž místní komunikace II/118 Braškov – Kyšice (procházející přímo středy dvou obcí) není pro průjezd kamionové dopravy naprosto dimenzována. Dále připomíná, že na vjezd do Unhoště byly umístěny značky zakazující jízdu vozidlům těžším než 26 t a tudíž odpadá možnost této trasy, kam mělo podle původní podmínky integrovaného povolení směřovat až 55 % dopravy. Negativní vlivy dopravy z a do zařízení jsou přitom potvrzeny i ve vyjádření obce Braškov z 12.1.2005, zn. 21/05 a žalobce navíc připomíná špatný technický stav silnice II/118.

- a) Dále žalobce připomíná zejména neřešenou hlukovou zátěž u bytových domů u obslužných tras a uvádí, že intenzita dopravy stoupá zejména v letních měsících, kdy nelze hluk omezit zavřením oken. Z hlukové studie zpracované již v srpnu 2001 vyplývá nárůst hlukové zátěže mj. u obytné zástavby v obci Braškov.
- b) Uvádí, že při měření hlukové situace ve venkovním prostředí bylo měřeno pouze na hranici pozemku zařízení, nikoliv v okolí přepravních tras a předložené stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje č.j. 5767-215/2004/K1 ze dne 13.8.2004 nemůže být bezvadným podkladem pro rozhodnutí, neboť bylo vydáno na pokladě jednoho měření v roce 2003 jen těsně u zařízení, opomíjí vlivy povolované činnosti (tj. včetně dopravy), je v něm uvedeno, že navýšení imisních hladin hluku lze považovat za mírné až zanedbatelné, z hlukové studie z roku 2001 ale vyplývá zátěž mnohem větší a stanovisko ani neposuzuje záměr s ohledem na nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Obdobné vady vytýká i stanovisku Krajské hygienické stanice ze dne 25.6.2009, zn. 3049-217/2009/K1/Hr, které bylo vydáno na základě měření hluku ze dne 27.4.2009, které je podle žalobce rovněž nepoužitelné z důvodů nevhodně nastaveného mikrofону (k závodu, nikoliv ke komunikaci), bylo měřeno pouze u domu č.p. X, nikoliv u dalších objektů blíže komunikaci, měření probíhalo v době, kdy nesmí být doprava z areálu provozována a z měření byly nepřipustně eliminovány zdroje hluku jako průjezdy aut, letadel atd.
- c) Správní orgán se shora uvedeným nikterak nezabýval, jen odkázal na vyjádření Krajské hygienické stanice, která se však těmito vadami měření vůbec nezabývá. V této souvislosti žalobce podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, sp. zn. 9 As 88/2008, který mj. říká, že procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly. To však správní orgán neudělal a nezákonným způsobem žalobcem namítané závažné vady odbyl odkazem na stanovisko jiného orgánu, žalobce proto namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
- d) Přes opakované vyžádání nebylo provedeno posouzení vyhodnocení vlivu hluku na zdraví občanů a na jejich nemovitosti, když některé domy jsou vzdáleny pouze 65 cm od komunikace. Žalobce požadoval stanovit taková opatření, kterými bude zajištěno, že doprava spojená s provozem zařízení nebude negativně působit na zdraví osob a životní prostředí (zejména hlukem), toto však respektováno nebylo, namísto toho byly stanoveny podmínky zcela nedostatečné, resp. nevymahatelné (např. když v předchozím rozhodnutí stanovil správní orgán podmínku D.3.2 integrovaného povolení a žalobce k ní uvádí, že zařízení je již provozováno, a tak právě v rámci integrovaného povolení by měly být zjištěny vlivy daného zařízení a učiněna opatření k jejich minimalizaci.

Stejně tak podle žalobce neobstojí ani názor žalovaného, že předmětem integrovaného povolování není doprava související s provozem zařízení, neboť podle § 13 odst. 3 písm. d/ zákona o prevenci má integrované povolení obsahovat také podmínky provozu zařízení a s ním přímo spojených činností, a právě dopravu je nutno za takovouto činnost považovat. Žalobce se nedožaduje řešení situace „na všech komunikacích v ČR“, nýbrž požaduje, aby byla řešena doprava ze zařízení tam, kde jsou její vlivy prokazatelné.

Znění § 2 písm. a/ zákona o prevenci nedává dle žalobce oporu pro názor, že se každá se zařízením spojená činnost dělá v zařízení samotném. V definici zařízení podle tohoto ustanovení jsou sice zahrnuty „přímo spojené činnosti“, nejsou to však činnosti zmiňované § 13 odst. 3 písm. d/ zákona o prevenci.

K odkazu na emisní limity žalobce uvádí, že podle § 14 odst. 2 se emisní limity pro látky, vibrace, hluk atd. vztahují obvykle k místu, kde emise vycházejí, ale toto neplatí bezvýjimečně.

Žalobce souhlasí, že v bodě 5.1 vyhlášky č. 554/2002Sb. jsou skutečně činnosti týkající se přímo činností technických a technologických, avšak ty jsou zahrnuty přímo v pojmu „zařízení“ (viz definice ve směrnici Rady 96/61/ES a v zákoně o prevenci). Potom je nutno pamatovat i na činnosti ve smyslu § 13 odst. 3 písm. d/ tohoto zákona, kterými je např. „doprava související s přípravou a s provozem zařízení“ (viz bod 5.5 přílohy vyhlášky č. 554/2002 Sb.).

V části B. bod 5.5. vyhlášky č. 554/2002Sb. je výslovně navrhovateli uloženo popsat řešení i související dopravy spojené se zařízením a její vlivy na životní prostředí a zdraví obyvatel, v části B. bod 8.3 téže vyhlášky dále uloženo identifikovat zdroje hluku ovlivňující prostředí i mimo hranice závodu a prokázat dodržení hygienických limitů. Ze všeho výše uvedeného pak žalobce dovozuje závěr, že doprava související s provozem zařízení a nutnost prokázat, že nepřekročí hygienické limity a neohrožuje zdraví osob a životní prostředí je předmětem řízení o vydání integrovaného povolení a tedy i integrovaného povolení samotného.

Z ohledem na to, že se žalovaný odvolává na stanovisko Hygienické stanice Středočeského kraje z 13.8.2004 č.j. 5767-215/2004/KI, ze dne 13.6.2008 č.j. 2248-215/2008/KI/Hr, a ze dne 25.6.2009, zn. 3049-217/2009/KI/Hr a dále stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 30.4.2009, č.j. 17803/2009/OVZ a ze dne 8.3.2010, č.j. 17803/2009/OVZ (která potvrdila platnost stanovisek KHS) žalobce žádá soud, aby přezkoumal zákonnost těchto podkladů dle § 75 odst. 2 s.ř.s.

5. V rozporu s § 13 odst. 4 písm. c/ zákona o prevenci nejsou v integrovaném povolení řádně stanoveny podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady.

Stanovené podmínky podle žalobce pouze řeší, kam budou které odpady dávány, popř. jde o podmínky nekonkrétní, resp. vyplývající již z právních předpisů a tudíž závazné pro každého.

Za nepřípustnou považuje žalobce zejména podmínku ukládající teprve po vydání integrovaného povolení zpracovat směrnici pro nakládání s odpady a to především z důvodu, že ke všem podkladům pro integrované povolení musí mít účastníci možnost se vyjádřit a pokud má být směrnice vypracována do 4 měsíců od právní moci a její schvalování se bude dít mimo řízení o vydání integrovaného povolení, nebude toto dost dobře možné. Odsouvnání řešení problematiky, která má být řešena v integrovaném řízení, je podle žalobce nemožné.

V bodě **III.** žaloby žalobce poukazuje obecně na komunitární právní úpravu, zejm. směrnici Rady 96/61/ES, o integrované prevenci a omezování znečištění (dále jen

„Směrnice“) a přednost této úpravy před právem národním a povinnost eurokonformního výkladu národních norem, dále na směrnici Evropského parlamentu a Rady 203/35/ES, o účasti veřejnosti na vypracování některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a o změně směrnic 85/337/EHS a 96/61/ES, pokud jde o účast veřejnosti a přístup k právní ochraně s tím, že z uvedených důvodů shora žalobce tvrdí, že byl jako účastník řízení zkrácen na svých právech, a to právu na řádný přezkum odvolacím orgánem a přesvědčivé odůvodnění, dále stran bodu 5. na právu vyjádřit se k celému předmětu řízení, jakož i seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a byla porušena i jeho další procesní práva, např. ta složka práva na spravedlivý proces, která zahrnuje právo na to, aby o věci bylo rozhodnuto osobami nestrannými(nepodjatými). Tvrdí, že uvedené má za následek nezákonné rozhodnutí a žádá, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Dne 22.2.2011 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém trvá na správnosti i zákonnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně a k jednotlivým bodům žaloby uvádí:

1. Nerozhodnutí o námitce podjatosti nebo dokonce rozhodování osobou vyloučenou z rozhodování by jistě bylo závažnou procesní vadou, ovšem k ničemu takovému v případě žalobce nedošlo. Z konstatování žalobce ohledně toho, že se sdružení domnívá, že řízení není ve vztahu k němu vedeno nestranným způsobem atd. nelze podle žalovaného dovodit, že by žalobce poukazoval na to, že některý z pracovníků krajského úřadu, případně všichni, měli s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Naopak je z ní patrné, že žalobce poukazoval na nevhodné chování úředních osob. Žalovaný souhlasí, že nebylo včas rozhodnuto o stížnosti na postup úředních osob, a proto také v napadeném rozhodnutí uložil se s touto stížností vypořádat. Sám žalobce měl navíc možnost požádat nadřízený správní orgán o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Tento důvod má tedy za nedůvodný.

2. Podaná žádost splňovala všechny předepsané náležitosti a pokud bylo v průběhu řízení cokoliv doplňováno, nejednalo se o doplňování žádosti, nýbrž podkladů, což je v řízení možné a zákon o prevenci toto v § 3 předpokládá.

3. Obdobnou námitku žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s ní detailně vypořádal na str. 9-12 napadeného rozhodnutí. Žalobce dál trvá na svých nesmyslných závěrech a tyto sám pak v žalobě vyvrací, když kupříkladu tvrdí, že žalovaný zmatečně odkazuje na rozborů odpadních vod z ČOV Kyšice a následně sám de facto zdůvodňuje, proč tak činí, když uvádí, že zákon umožňuje přihlídnout k čistícímu efektu ČOV. Dále také tvrdí, že není možné stanovit limity nižší, než ty stanovené právním předpisem a vzápětí toto popírá připuštěním možné výjimky v případě výpustí odpadních vod do kanalizace. Vzájemně se vyvracející a odporující si tvrzení žalobce tak nelze brát jako námitku.

4. Dopravní situace v obci Braškov není podle žalovaného předmětem tohoto soudního řízení, stejně jako nebyla předmětem řízení o vydání integrovaného povolení. Žalovaný se k ní proto nebude vyjadřovat detailněji, ostatně důvodem, proč není doprava v obci řešena integrovaným povolením zdůvodňuje v napadeném rozhodnutí na str. 12-14, takový postup by byl proti smyslu integrovaného povolení, kterým je upravit provoz v daném konkrétním zařízení. K bodu 5.5 přílohy vyhlášky č. 554/2002 Sb. uvádí, že tento byl novelou vyhlášky č. 636/2010Sb.vypuštěn. Je si vědom, že tato novelizace nebyla účinná ke dni vedení správního

řízení, na druhou stranu tím však zákonodárce potvrdil pohled žalovaného, že doprava vně zařízení nemá být řešena v integrovaném povolení. Pokud jde o hluk vyvolaný provozem zařízení a případně identifikace zdrojů hluku ovlivňující prostředí mimo hranice, je podle žalovaného nepochybné, že se jedná o zdroje hluku umístěné v zařízení a stejně tak doprava související s provozem zařízení – jen těžko si představit, že by za řízení byla považována jízda kamionů projíždějící blízkou obcí. Stejně tak nelze kamionovou dopravu považovat za činnost přímo spojenou s provozem zařízení, když zde chybí jakákoliv technologická souvislost, neboť provoz zařízení je bez této dopravy možný. S ohledem na to jako bezvadná nutno hodnotit stanoviska Krajské hygienické stanice – logicky a zcela správně byl měřen hluk v blízkosti předmětné továrny a směrem k továrně. Uzavírá, že kamionová doprava v obci Braškov nemá v integrovaném povolení nic společného.

5. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že integrované povolení neřeší problematiku ochrany zdraví, člověka a životního prostředí při nakládání s odpady, čehož důkazem je bod C) závazných podmínek provozu. Zákon o prevenci ani v § 13 odst. 4 písm. c/, ani nikde jinde nestanoví povinnost, aby přímo v integrovaném povolení musel být začleněn program minimalizace odpadů. Podmínku ukládající žadateli vypracovat plán minimalizace odpadů (tedy čistě interní dokument, který není třeba zahrnout přímo v integrovaném povolení) hodnotí žalovaný pozitivně právě ve vztahu k ochraně životního prostředí.

Dne 18.7.2011 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření zúčastněné osoby VESETA spol. s r. o., která prostřednictvím svého právního zástupce k žalobě uvádí:

1. Především se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí a stanoviskem žalovaného v jeho vyjádření k žalobě. Cituje údajnou námitku podjatosti žalobce a dodává k ní, že rozhodně nejde o námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu ani podle označení ani podle obsahu. Tvrdí-li žalobce, že na tuto námitku byl úřad výslovně upozorněn v jeho podáních ze dnů 5.10.2009 a 20.10.2009, konstatuje, že teprve v nich žalobce používá termín „námitka“, ale ani v těchto ji neoznačuje za námitku podjatosti a ani nejnutnějším elementárním způsobem neodůvodňuje, v čem měla tato údajná námitka spočívat. Z údajné námitky podjatosti tak správní orgán nemohl dovodit, že úmyslem jejího autora je namítat podjatost úřední osoby. Zúčastněná osoba se domnívá, že tato „námitka“ nebyla prezentována ani jako stížnost ve smyslu ustanovení § 175 odst. 1 správního řádu, tedy že si autor nestěžoval ani na nevhodné chování úřední osoby.

2. Jeho žádost o integrované povolení nebyla „nepřípustně rozšířena v rozporu s § 45 odst. 4 správního řádu“, zúčastněná osoba se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného obsaženého na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Jen stručně doplňuje, že podáním, kterým doložil chemické rozborů vypouštěných odpadních vod z jeho zařízení, včetně údajů kanalizačního řádu obce Kyšice ze dne 12.2.2008, a že toto podání označil jako „Doplnění žádosti...“ nelze dovodit rozšíření předmětu řízení. Z jeho podání ze dne 25.3.2008 jasně vyplývá, že pouze doplňuje další údaje na základě stanoviska vyjádřeného odvolacím orgánem v předchozím zrušujícím rozhodnutí z 23.11.2007. Nešlo o rozšíření o další technické či technologické jednotky či přímo spojené činnosti.

3. Žalobní argumentace žalobce je nesprávná a mylná. Žalobce si dokonce protiřečí, když odvolatel připustil varianty, kdy pro emisní limity je podstatná kvalita vod za čistírnou odpadních vod. Rozsáhlá a zmatená tvrzení žalobce považuje za nadbytečná a konstatuje, že správní orgán v integrovaném povolení ze dne 9.11.2009 správně vycházel z ustanovení § 14

odst. 2 zákona o prevenci a jím stanovené emisní limity dostatečně zajišťují potřebnou úroveň ochrany životního prostředí.

4. Podstatou této námitky je otázka, zda předmětem integrovaného povolení má být řešení dopravy mimo provoz zařízení jako činnost přímo spojená s provozem zařízení. Zařízení jasně konkretizuje ustanovení § 2 písm. a/ zákona o prevenci a z něj vyplývá, že za další přímo spojené činnosti s provozem zařízení je možné považovat pouze činnosti probíhající v dotčeném místě, přičemž toto místo není možné vykládat jinak než jako prostorově jasně vymezené umístěním zařízení. Z této konkretizace zařízení pak nutno vykládat jak ustanovení § 13, tak ustanovení § 14 zákona o prevenci a nelze se ztotožnit s žalobcem, že „přímo spojené činnosti“ definované v ustanovení § 2 písm. a/ citovaného zákona, nejsou činnostmi uvedenými v ustanovení § 13 odst. 3 písm. d/ zákona o prevenci. Za činnosti přímo spojené podle tohoto ustanovení zákona o prevenci totiž nelze považovat jiné činnosti, než ty definované v ustanovení § 2 písm. a/ citovaného zákona, především z toho důvodu, že definice v tomto ustanovení je vlastně výkladovým ustanovením pro všechna ostatní obsahující termín „přímo spojené činnosti s provozem zařízení“. Stejně je nutné vykládat i ustanovení § 13 odst. 4 písm. d/ a e/ tohoto zákona, tedy že všechny závazné podmínky těchto ustanovení se vztahují jen k provozu zařízení a s ním přímo spojených činností (viz § 13 odst. 3 písm. c/ a d/ citovaného zákona). Výklad žalobce je mylný a na tom nic nezmění ani jeho argumentace vyhláškou č. 554/2002Sb., neboť tuto nelze vykládat jinak než v souladu se zákonem o prevenci, jde-li o prováděcí předpis. V části B, bod 5.5. příl.č.1 je v rozporu se zákonem, navíc jej nelze považovat v části „Obecné poznámky k vyplnění žádosti“ za kogentní právní předpis. Poukazuje na to, že tato vyhláška byla změněna vyhláškou č. 363/2010Sb. a byl jí odstraněn uvedený rozpor a „vnější doprava“ tak není předmětem integrovaného povolení. Námitky proti hlukovým měřením provedeným hygienickou stanicí tak nemohou být důvodné.

5. Opět se ztotožňuje s žalovaným a doplňuje, že rozhodnutí o integrovaném povolení ze dne 9.11.2009 stanovilo dostatečně podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady ve smyslu ust. § 13 odst. 4 písm.c) zákona o prevenci (viz podmínky pod bodem C). Toto povolení jasně konkretizuje jaké druhy odpadu při provozu vznikají, na jakém místě budou shromažďovány a jakým způsobem s nimi bude nakládáno, smyslem povolení není duplicitně nahrazovat podmínky podle jiných právních předpisů. Žalobce nekonkretizuje, jaké jiné podmínky měly být stanoveny, konkretizovat ani nemůže, neboť s odpady je nakládáno v souladu se zákonem o odpadech. Zúčastněná osoba již v odůvodnění integrovaného povolení uvádí, jaké postupy při provozu zařízení volí k minimalizaci odpadů a uvedená podmínka C.4 (zpracovat vnitřní směrnici pro nakládání s odpady) není v rozporu s citovaným zákonem, nýbrž přesně naopak.

K bodu **III.** se zúčastněná osoba nevyjadřuje a odkazuje na shora uvedené s tím, že argumentace žalobce je obecná. Dodává, že zařízení je vybaveno moderní technologií, která sama splňuje vysoké požadavky na kvalitu potravinářských výrobků a na ochranu životního prostředí, včetně minimalizace odpadů, při kontrolách provozu příslušnými orgány nebyly zjištěny nedostatky, které by mohly ohrožovat kvalitu životního prostředí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily mlčky souhlas (§ 51 s. ř. s.).

Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů vyplývajících z průběhu celého řízení, které lze shrnout takto:

Řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo zahájeno dne 13.2.2004 na základě žádosti o vydání integrovaného povolení podanou společností VESETA spol. s r.o.(dále též „žadatel“). Krajský úřad Středočeského kraje po provedeném správním řízení požadované povolení vydal (*poprvé*) rozhodnutím ze dne 22.11.2004, pod č.j. 146 069/3210/2004/OŽP. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce a Sdružení za úpravu projektu a následné stavby silnice II. třídy Fialka – Unhošť – Rudná. Krajský úřad Středočeského kraje žádnému z nich nevyhověl a věc postoupil odboru výkonu státní správy I. žalovaného, který napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že určité nepřesnosti v integrovaném povolení lze napravit změnou rozhodnutí, a učinil tak rozhodnutím ze dne 13.6.2005 č.j. 500/243/503 28/05.

Žalobce podal následně žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí; soud rozsudkem č.j. 11 Ca 218/2005-37 ze dne 30.6.2006 rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2005 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v odůvodnění rozsudku uvedl: *„Žalobce vznesl námitky týkající se nestanovení emisních limitů pro vodu. Nejprve bylo třeba posoudit, zda otázky vypouštění odpadních vod byla v posuzované věci aktuální, zda šlo skutečně o jednu z reálně existujících okolností, majících vliv na vydání či podobu vydaného integrovaného povolení. Bylo třeba posoudit, zda v posuzované věci vůbec šlo o případ, kdy jsou odpadní látky, potažmo nebezpečné látky do kanalizace vypouštěny. Ze správního spisu vyplývá, že Povodí Vltavy ve svém vyjádření ze dne 11. 8. 2004 sice vyslovalo, že předkládaný záměr je z hlediska zájmů daných Směrným vodohospodářským plánem možný, avšak v rámci stanovených podmínek mimo jiné konstatovalo, že se jedná o vypouštění nebezpečných látek do veřejné kanalizace, s tím, že jde o látky mající nepříznivý vliv na kyslíkovou rovnováhu. Proto doporučil rozšířit monitoring vlivu na životní prostředí a specifikoval četnost a jeho podmínky v návaznosti na nařízení vlády č. 61/2003 Sb. Agentura integrované prevence ve vyjádření dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb. v rámci návrhu závazných podmínek provozu dle ustanovení § 13 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb. v podmínce 3.1.2. (str. 7) uvedla, že vzhledem k tomu, že v žádosti nejsou uvedeny všechny používané chemické látky, je třeba sledovat obsah AOX a P-celk. v odpadních vodách a uvedla emisní limity těchto ukazatelů, které nesmí být překročeny. V rámci vypořádání se se stanovisky účastníků řízení pak k obsahově totožným námitkám Povodí Vltavy poukázala na to, že tyto okolnosti nejsou předmětem integrovaného povolení a vypouštění odpadních vod je v kompetenci vodoprávního úřadu. Je tedy zcela nepochybné, že otázka stanovení emisních limitů odpadních vod měla být v integrovaném povolení řešena a pokud dospěl správní orgán k závěru, že není oprávněn uведенé limity stanovit, bylo třeba, aby uvedená stanoviska podrobným způsobem odůvodnil. Je třeba zdůraznit, že otázka, co je či není předmětem integrovaného povolení, který orgán. je popř. příslušný emisní limity stanovit je otázkou právní, nikoli skutkovou. Bylo proto na žalovaném resp. správním orgánu I. stupně, aby se jí náležitě a podrobně zabýval. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán výslovně uvedl, že emisní limity pro vodu nejsou stanoveny (str. 3 rozhodnutí). Byly sice stanoveny podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a ochranu životního prostředí, v rámci kterých byla stanovena četnost monitoringu, ukazatele, které budou monitorovány jakož i nepřípustnost ředění odpadní vody za účelem snížení cukernatosti, avšak emisní limity stanoveny nebyly. V rámci odůvodnění prvostupňového*

rozhodnutí správní orgán toliko zopakoval názor AIP o tom, že uvedené okolnosti nejsou předmětem integrovaného povolení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žádost integrované povolení ani stanoviska zúčastněných subjektů nedoložila vypouštění zvláště nebezpečných látek ze zařízení (str. 3 napadeného rozhodnutí). Tento závěr obsažený v napadeném rozhodnutí je nepřezkoumatelný. Jak již bylo uvedeno, Povodí Vltavy ve svém vyjádření tuto okolnost navodilo a rovněž prvostupňové rozhodnutí se k této otázce vyjádřilo. Nelze proto k odvolání žalobce celou záležitost uzavřít pouze s tím, že otázka emisních limitů nebyla v řízení vůbec nastolena. Proto je námitka žalobce důvodná.

Nad rámec shora uvedeného považuje soud za vhodné vyjádřit se k tomu, zda posouzení otázky emisních limitů náleží vodoprávním úřadům, či zda je třeba ji posoudit v řízení o vydání integrovaného povolení. Podle ustanovení § 13 odst. 4 písm.a) zákona č. 76/2002 Sb. v závazných podmínkách provozu úřad stanoví emisní limity. Podle ustanovení § 14 odst. 1 věta první tohoto zákona úřad stanoví emisní limity pro znečišťující látky uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu, pokud jsou ze zařízení vypouštěny, a další emisní limity, které se stanovují na základě jiných právních předpisů. Podle druhého odstavce věty druhé tohoto ustanovení v případě výpustí odpadních vod do kanalizace úřad při určování emisního limitu příslušného zařízení může přihlédnout k čistícímu efektu čistírny odpadních vod za předpokladu, že je zaručena rovnocenná úroveň ochrany životního prostředí jako celku a že výsledkem není vyšší úroveň znečištění životního prostředí. Z citovaných ustanovení je nepochybné, že úřad, který je místně příslušný k vydání integrovaného povolení, má povinnost se v rámci vlastní pravomoci otázkou, zda je třeba emisní limity i pro vypouštění odpadních vod, ať již do kanalizace, či do povrchových či podzemních vod zabývat. Správní orgán I. stupně proto nepostupoval správně, pokud k námitce účastníka řízení toliko stručně bez řádného odůvodnění konstatoval, že stanovení emisních limitů není předmětem integrovaného povolení. Pro závěr o tom, že zákon ukládá správnímu orgánu rovněž emisní limity odpadních vod v rozhodnutí o integrovaném povolení stanovit, pokud jsou proto splněny podmínky, nemění nic ani odlišné právní názory žalobce a žalovaného na smysl a účel zákona č. 76/2002 Sb. vyjádřené ve vyjádření žalovaného k podané žalobě jakož i v replice žalobce k tomuto vyjádření. “(konec citace).

Žalovaný následně v intencích závěrů uvedeného rozsudku rozhodnutím ze dne 7.7.2006 č.j. 500/1059/503 28/06 zrušil integrované povolení ze dne 22.11. 2004 a věc vrátil k novému pojednání.

Krajský úřad Středočeského kraje následně dne 20.5.2007 vydal integrované povolení pod č.j. 90729/3501/2005/OŽP (podruhé). Žalobce toto napadl odvoláním datovaným dne 11.6.2007 a žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 23.11.2007 č.j. 500/1890/503 28/07 a věc vrátil k novému pojednání a rozhodnutí, když dospěl k závěru, že je nutné sjednotit postoj stran nutnosti stanovení limitů pro vypouštění odpadních vod pro znečišťující látky i do kanalizace, pokud jsou ze zařízení vypouštěny, a to i mimo postupy stanovené jinými právními předpisy a za tím účelem žadatel tak měl doložit příslušné doklady k tomu, zda jsou ze zařízení znečišťující látky vypouštěny.

Dne 25.3.2008 došlo orgánu prvního stupně „Doplnění žádosti o vydání integrovaného povolení dle zákona č. 76/2002 Sb. ve smyslu připomínek uvedených v rozhodnutí MŽP OVSS I, v němž žadatel doložil chemické rozborů vypouštěných odpadních vod a údaje o čistírně odpadních vod (ČOV), na kterou jsou tyto vody vypouštěny a údaje z kanalizačního řádu této ČOV. Žadatel se dále zabýval porovnáváním s nejlepší dostupnou technikou - snižováním negativních vlivů na životní prostředí a porovnáváním jednotlivých výrobních

kroků s požadavky Referenčního dokumentu na BAT technologie. Součástí podkladů pro rozhodnutí se stala i odborná vyjádření (CENIA, Povodí Vltavy atd.)

Na základě podkladů orgán prvního stupně vydal integrované povolení dne 24.11.2008 pod č.j. 152367/2008/KUSK (*potřetí*), jímž stanovil závazné podmínky provozu zařízení, mj. pod bodem A. 2.1. 1 Závazné emisní limity pro odpadní vody a množství vypouštěné do kanalizace, kterou vlastní obec Kyšice a monitoring vypouštěných vod (odběr vzorku v šachtě na odtoku z areálu). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 11.12.2008, v němž namítl mj. v bodě 2. porušení ust. § 12 zákona o prevenci, když nebylo svolání ústní jednání ani dána účastníkům možnost seznámit se se všemi podklady, a brojil rovněž proti způsobu stanovení limitů pro vody vypouštěné ze zařízení, a to v bodě 3. a) s argumentací v podstatě shodnou jako v nyní projednávané žalobě v bodě II/3. Žalovaný k odvolání žalobce toto povolení zrušil svým rozhodnutím ze dne 15.5.2009, č.j. 500/229/50328/09, v němž shledal důvodnou námitku porušení procesních práv žalobce (bod 2 odvolání) a k bodu 3a) poskytl vysvětlení vztahu § 18 zákona o vodovodech a kanalizacích a vyhl.č. 428/2001 Sb., příl. č. 15 a institutu integrovaného povolení s odkazem na ust. § 14 odst. 3 zákona o prevenci a podstatu funkce biologické čistírny, s tím, že konkrétní detaily nebude hodnotit, když nebyly součástí odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Následně žadatel krajskému úřadu 5.6.2009 dodal Protokoly o odběru vzorků splaškových a průmyslových vod odebraných na odtoku z areálu závodu (z období leden, srpen a listopad 2008 a leden, únor, březen 2009), Výsledky chemických rozborů odpadních vod z ČOV Kyšice- odtok, rok 2007, 2008, z 11.3.2009, Protokoly o měření hluku a vibrací Zdravotní ústav v Kolíně atd. (viz přílohy v pozvánce k ústnímu jednání z 26.6.2009, které byly současně účastníkům zaslány).

Krajský úřad svolal ústní jednání na den 10.7.2009, k protokolu o tomto jednání je připojeno podání žalobce z 9.7.2009, doručeného 10.7.2009 tomuto úřadu, jehož obsah koresponduje s podstatnou částí předchozího podaného odvolání.

Po dalším doplnění podkladů (stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 28.7.2009) krajský úřad svolal další jednání na 6.10.2009, při němž žadatel předložil Rozhodnutí o schválení kanalizačního řádu veřejné kanalizace obce Kyšice ze dne 21.7.2008, jehož se žalobce neúčastnil, ale podal téhož dne úřadu k tomuto vyjádření, že svolávané jednání považuje za nezákonné mj. proto, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti (blíže níže k námitce žaloby ad. 1). K výzvě z tohoto jednání žadatel dále předložil 14.10.2009 "Soubor technickoprovozních parametrů a technickoorganizačních opatření k zajištění provozu zdroje znečišťování ovzduší v trvalém provozu" a dále „Plán havarijních opatření pro případ úniku látek škodlivých vodám v areálu společnosti VESETA spol. s r. o. Krajský úřad následně (15.10. a 22.10.2009) rozeslal účastníkům řízení doplněné podklady s tím, aby se vyjádřili do 5 dnů k nim. Žalobce se vyjádřil podáním z 20.10.2009 doručeným 22.10.2009 úřadu s obsahem jako v podání ze dne 5.10.2009 (viz níže).

Krajský úřad jako orgán prvního stupně vydal integrované povolení dne 9.11.2009 (*počtvrté*), č.j. 168196/2009/KUSK OŽP/Ži, ve kterém se vypořádal se všemi připomínkami a námitkami. Vzhledem k žalobním námitkám je podstatné:

- **ad 1.** že na ústním jednání paní P. uvedla, ve vztahu k žalobci, že „sdružení se domnívá, že řízení není ve vztahu k němu vedeno nestranným způsobem, např. vzhledem k tomu, že bylo osočováno, že spolupracuje na zrušení rozhodnutí. Dále bylo tvrzeno, že se z jeho strany jedná o milost, když zde je i p. P. Toto není poprvé

při jednání o IP na KÚSK“. K tomu orgán prvního stupně uvedl, že po této stížnosti krajský úřad zaznamenal poslední věci, které se projednávali, zaznamenal žádost provozovatele a ukončil jednání. Oprávněná úřední osoba se o domněnce paní P. radila s právními zástupci krajského úřadu a nakonec došla k názoru, že podání je neurčité, podané na celý úřad, a proto nemůže krajský úřad ve věci činit žádná opatření; na tento závěr pak bylo odkázáno v odůvodnění rozhodnutí i ve vztahu k podáním žalobce z 5. a 20. 10.2009, výhradě pod písm.b)- nerozhodnutí o námitce podjatosti. (str. 65 a 72-73 rozhodnutí);

- **ad. 2.** k námitce rozšíření žádosti (uvedené pod bodem 3. podání žalobce z 5.10. a 20.10.2009) uvedl, že předmětem žádosti je žádost o integrované povolení, jednotlivá doplnění jsou jen dokumenty, upřesnění a informace potřebné, aby orgán mohl rozhodnout, resp. od počátku je uvedeno, že odpadní vody budou vypouštěny na čistírnu odpadních vod v Kyšicích, proto doplnění návrhu limitů pro vypouštění odpadních vod nemůže být rozšířením předmětu žádosti(str. 73,74 rozhodnutí).
- **ad 3.** k imisním limitům odpadních vod (námitce uplatněné podáním z 9.7.2009- 2a, a i dříve odvolací námitce) že, doložil provozovatel (dle doporučení odvolacího orgánu) výsledky měření rozborů odpadních vod na odtoku z ČOV v Kyšicích a výsledky za rok 2007 a 2008 dokládají splnění těchto limitů, nedošlo k překročení ukazatele limitu „p“ ani v jediném vzorku, z výsledků je patrné, že ČOV je dimenzovaná i s ohledem na čištění odpadních vod z provozu žadatele VESETA spol.s.r.o.(str. 67 rozhodnutí, dále i k námitce ad 2b, v žalobě již neopakované);
- **ad 4.** k problému dopravy (bod 3. podání z 9.7.2009, viz str. 67-70 rozhodnutí; a i dříve uplatněné odvolací námitce), že problém dopravy byl již projednáván několikrát, krajský úřad souhlasí s názorem nadřízeného orgánu, provozovatel doložil protokoly a zprávy o měření hluku a vibrací a z obou zpráv vyplývá, že ani hluk ve venkovním prostoru ani vibrace ve vnitřním nedosahují takových hodnot, aby byly v rozporu s legislativou. K protokolům a zprávám se vyjádřila i KHS Středočeského kraje dne 28.7.2009, jak je uvedeno výše (text vyjádření KHS je na str.60), a proto podmínku D.3.2. , rovněž tak D.3.3 (pro nesplnitelnost) z předchozího rozhodnutí vypustil;
- **ad 5.** k podmínkám zajišťujícím ochranu zdraví člověka a životního prostředí (v podání z 9.7.2009 bod 4, obecně a širěji než v žalobě), že úřad souhlasí s nadřízeným orgánem, že není třeba za každou cenu stanovovat některé podmínky, když se jedná o BAT technologii. Žalobce byl vyzván k upřesnění, které oblasti v nakládání s odpady a v ochraně zdraví člověka, zvířat a životního prostředí nejsou v rozhodnutí ošetřeny, ale žalobce jen opakoval, že tyto je nutné stanovit konkrétně, ne pouze odkazem na obecně závazné předpisy, ale sám se konkrétně nevyjádřil. Připomínce ČIŽP k podmínce C.4 minulého rozhodnutí bylo vyhověno. Orgán prvního stupně tak má podmínky za dané dostatečné konkrétně, se všemi, které bylo vzhledem k povaze zařízení možno uložit se vypořádal. zařízení je v souladu s BAT a další podmínky by byly nadbytečné.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 14.12.2009 odvolání, ve kterém namítal téměř v základu shodně (vyjma např. rozsahu bodu 5) jako později v žalobě (vyjma samosebou žalobních pasáží týkajících se následně vydaného rozhodnutí žalovaného).

Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí ze dne 31.3.2010 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Městský soud v Praze námitkám žalobce nepřisvědčil z následujících důvodů:

Námítka ad 1) soud neshledal důvodnou :

Na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí žalovaný k téže odvolací námitce uzavřel, že rozhodnutí nebylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování, jak žalobce v odvolání tvrdil, neboť o podjatosti nebylo rozhodováno, poznámka paní P., kterou se snaží odvolatel vyložit jako námitku podjatosti, vyjadřuje nespokojenost, jak bylo se Sdružením jednáno již při několika jednáních, avšak osoby, které na tomto jednání zastupovaly Krajský úřad, nevedou řízení o daném povolení od jeho počátku; nelze tedy tuto poznámku vykládat jako výtku výhradně vůči těmto pracovníkům, tím méně proti Ing. Ž. Povinnost správního orgánu pomoci žadateli nedostatky údajné námitky odstranit je nutno vážit s ohledem na ustanovení § 4 odstavce 2 správního řádu – tedy poskytnout přiměřené poučení, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům potřebné – účastník však byl zastupován renomovaným advokátem, tedy na nejvyšší možné úrovni. Námitka podjatosti tedy nebyla uplatněna, neboť není znatelný žádný tvrzený důvod zakládající podjatost, tj. poměr k věci samé nebo účastníkům nebo zástupcům či zájem na výsledku řízení, a to ani ve vztahu k Ing. Ž. Poznámka v protokolu ze dne 10.7.2009 nebyla označena jako námitka podjatosti, poukazuje „pouze“ na negativní přístup úředníků vůči paní P., resp. právnímu zástupci žalobce a pro takové podání má správní řád v § 175 označení „stížnost“. Ani v obou dalších zmiňovaných podáních žalobce se slovo podjatost neobjevilo, nýbrž pouze námitka. Závěrem žalovaný nicméně konstatuje pochybení orgánu prvního stupně, který o vznesené stížnosti nerozhodl.

Jak vyplývá z protokolu z ústního jednání ze dne 10. 7. 2009 za krajský úřad jednání vedla Ing. Ž. a ing. V. Žalobce byl při tomto jednání zastoupen svým zástupcem JUDr. Ondřejem Tošnerem a paní P. V průběhu jednání byli účastníci seznámeni s jejich právy a bylo jim dáno poučení podle ustanovení správního řádu, byli seznámeni se průběhem řízení, zejména v daném případě s rozhodnutím nadřízeného orgánu Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 5. 2009, jímž bylo předchozí vydané rozhodnutí orgánem prvního stupně zrušeno (bod 3. protokolu). Zástupce žalobce Ing. Tošner se vyjádřil ke konkrétním bodům 5. a 7. (viz str. 2 tohoto protokolu) a dále se vyjadřoval k rozeslaným dokumentům (bod 4. protokolu), k otázkám vypouštění vod do kanalizace a dopravy. JUDr. Tošner oponoval, že rozeslaný protokol (protokol hlukové studie a zatížení vibracemi na max. provoz zařízení) nelze brát vážně, problémem je doprava spojená s provozem dopravy a hlukovou zátěží provozu. Paní P. uvedla, že má námitky na špatný stav komunikace vedoucí kolem jejího domu. JUDr. Tošner dodal, že protokol nezachycuje hlukovou zátěž přilehlých budov komunikaci 2/118, neboť jako zdroj hluku byl brán závod nikoliv komunikace. JUDr. Tošnerem bylo dále předáno vyjádření v řízení IP pro zařízení společnosti VESETA.; sdružení požaduje, aby bylo prověřeno, zda v současné době může být zařízení provozováno bez integrovaného povolení a v případě, že nikoliv, aby byly či učiněny Krajským úřadem příslušné kroky.

Následně paní P. uvedla to, co je citováno v napadeném rozhodnutí, tj. že „*sdružení se domnívá, že řízení není ve vztahu k němu vedeno nestranným způsobem například vzhledem k tomu, že bylo osočováno, že spolupracuje na zrušení rozhodnutí. Dále bylo tvrzeno, že se z jeho strany jedná o milost, když je zde i paní P. Toto není poprvé při jednáních o IP na KÚSK*“. Následně se JUDr. Tošner omluvil z ústního jednání a odešel z důvodů jiných povinností. Paní P. odešla společně s ním. Vzhledem k tomu chtěl Krajský úřad ukončit jednání, žadatel (provozovatel) zažádal ještě do protokolu uvést, že žádá o vypuštění konkrétních bodů předchozího rozhodnutí.

V podání ze dne 5.10.2009 (k výzvě k účasti na dalším jednání 6.10.2009) žalobce uvedl, že trvá na všech svých již dříve uplatněných námitkách a svolávané jednání považuje za nezákonné, mj. (2b) proto, že nebylo rozhodnuto o námitce Sdružení vznesené při ústním jednání 10.7.2009 a připomněl, že tato námitka byla podána proto, že při jednáních na krajském úřadu „se je ke Sdružení chováno jako k tomu, kdo činí něco nikoli správného; Sdružení připomíná, že však krajský úřad již několikrát vydal nezákonné integrované povolení; dále Sdružení též připomíná, že provozovatel provozuje zařízení bez integrovaného povolení- tyto skutečnosti přitom nemohou jít k tíži Sdružení“). Tétož obsahu bylo stran této námitky i podání z 20.10.2009, vyjma poslední věty: „bez rozhodnutí o této námitce nemůže úředník činit v řízení žádné úkony“.

Žalovaný vyjádření učiněné do protokolu paní P. hodnotil jako vyjádření nespokojenosti s tím, jak pracovník krajského úřadu se Sdružením jedná, a to již při několika jednáních, toto hodnocení obsahu vyjádření paní P. odpovídá, přítomný zástupce na jednání k tomuto ničeho nedodal, a žalovaný proto taktéž správně poukázal na to, že osoby, které předmětné projednávání této věci vedly za krajský úřad jej nevedou od počátku, a nelze tedy tuto poznámku paní P. vykládat jako výtku výhradně vůči pracovníkům, které vedly jednání dle protokolu z 10.7.2009, tím méně proti ing. Ž. Soud se shoduje s žalovaným v tom, že krajský úřad neměl důvod pokládat tuto poznámku paní P. za námitku podjatosti vůči ing. Ž. či obou pracovníkům přítomným, a proto také podle soudu neměl důvod k postupu podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. k odstranění vad, a to tím spíše, jak žalovaný uvedl, za situace, kdy účastník byl zastupován v řízení advokátem „tedy na nejvyšší myslitelné úrovni“. Zjevně jednoznačně pak z odůvodnění žalovaného vyplývá, že námitka podjatosti musí poukazovat na konkrétní skutečnosti dokazující možnou podjatost určité úřední osoby, tedy vztah k věci samé nebo k účastníkům či jejich zástupcům (tj. zájem na výsledku ve věci, vztah příbuzenský, či jinak blízký, přátelský či naopak) a to konkrétně v námitce podjatosti označený a skutečnostmi z nichž je dovozován doložený. Ve vyjádření p. P. nic konkrétního takto nastoleno nebylo, proto žalovaný uvedl, že „O námitce podjatosti tak nemohlo být v řízení rozhodováno, protože tato v jeho průběhu nebyla uplatněna ...“ a poznámku učiněnou do protokolu z 10. 7. 2009, označovanou za takovou námitku žalovaný za námitku podjatosti neshledal. Vyplývá to i z odkazu žalovaného na judikát Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007-135, i z jeho závěru, že v kontextu celé věci a především uplatněné námitky není seznatelná žádná úvaha ukazující na to, že by paní ing. Ž. mohla mít s ohledem na svůj poměr k věci, či k účastníkům nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku tohoto řízení, pro nějž by bylo lze pochybovat o její nepodjatosti. Nehodnotil tedy toliko to, že uvedená poznámka v protokolu nebyla jako námitka podjatosti označena, ale hodnotil i její obsah svědčící toliko negativnímu přístupu úředníků k paní P., potažmo JUDr. Tošnerovi, s tím, že jde dle ust. § 175 správního řádu o stížnost na nevhodné chování úředních osob. Soud se shoduje s žalovaným i v tom, že ani v dalších podáních shora uvedených žalobce neoznačil poznámku p. P. výslovně jako námitku podjatosti, a soud ani z obsahu těchto podání neseznal, že by zde byly uvedeny konkrétní důvody, z nichž by bylo možno k pochybnostem o podjatosti úřední osoby dojít, neboť se v něm uvádí toliko, že k tíži žalobce nemůže jít to, že rozhodnutí krajského úřadu bylo zrušeno k odvolání žalobce opakovaně. I dovolání se tohoto důvodu nasvědčuje tomu, že při osobním jednání chování úředních osob vůči žalobci žalobce pocituje (popř. p. P.) jako nikoli vstřícné, ale spíše nekompromisní či napjaté; konkrétní vztah k věci samé či k účastníkům ve smyslu skutečností zakládajících pochybnost o podjatosti úředníka však pouze z takového přístupu nelze dovodit. Ze spisu mimo jiné vyplývá, že žalobce obdobně uplatňoval námitku i vůči jiným pracovníkům krajského úřadu, kteří vedly řízení dříve, vyplývá to např. z rozhodnutí žalovaného ze dne

23. 11. 2007 (str. 3 a násl.), kdy žalobce obdobným způsobem namítal podjatost vůči Ing. M.S. pro negativní postoj k zástupci žalobce .

Soud neshledal v daném případě ani důvody, které by mohly zakládat pochybnost o podjatosti úřední osoby (pracovníků krajského úřadu, kteří se na rozhodování podíleli) ve smyslu závěrů rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 19/2010-106, neboť nešlo o řízení ve věci, která by se týkala zájmů Středočeského kraje jako územně správního celku.

K námitce ad 2), kromě již shora uvedeného ze spisu vyplývá, že podáním označeným jako „Doplnění žádosti o vydání integrovaného povolení dle zákona č. 76/2002 Sb. ve smyslu připomínek uvedených v rozhodnutí MŽP OVSS I ...,“ doručeným dne 25.3.2008, žadatel (provozovatel) reagoval na závěry vyjádřené v rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2007 (str. 5-6 odůvodnění tohoto rozhodnutí, potažmo v předcházejícím rozhodnutí i soudu 11Ca 218/2005), a to v souvislosti s námitkami samotného žalobce stran nutnosti stanovení limitů pro znečišťující látky uvedené v příl. č. 2 zákona o prevenci pro vypouštění odpadních vod i do kanalizace, pokud jsou ze zařízení vypouštěny, a to i mimo postupy na základě jiných právních předpisů. Žadatel tak dokládal příslušné podklady pro rozhodnutí a důkazy o tom, zda jsou znečišťující látky vypouštěny ze zařízení, předložil protokoly laboratorních analýz odpadních vod vypouštěných na odtoku z areálu z r. 2007 a ledna 2008, chemické rozbory vypouštěných odpadních vod, a údaje o čistírně odpadních vod, na kterou jsou tyto vody vypouštěny a údaje o kanalizačním řádu obce Kyšice, na který je areál zařízení napojen. Dokument obsahuje návrh emisních limitů pro zařízení mj. i pro odpadní vody v šachtě na odtoku z areálu s četností měření 12x/rok.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odvolací námitkou (str.7-8) žalobce vypořádal tak, že poukázal na ust. § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že doplnění limitů pro vypouštění odpadních vod do kanalizace bylo projednáno již ve fázi vydávání integrovaného povolení, která předcházela projednání a vydání napadeného rozhodnutí a žalobce jako účastník k němu námitku nevzneshl, ba naopak, k povolení a stanovení příslušných limitů došlo právě na základě předchozích požadavků žalobce. Žalovaný nepřipustil porušení ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, protože postup, kterým bylo povoleno vypouštění odpadních vod do kanalizace a stanovení příslušných limitů není rozšířením žádosti. Ve svém rozhodnutí vysvětlil, že toto povolení (v rámci integrovaného povolení) bylo vydáno pod tlakem žalobce, přes předchozí výklad stávajících právních předpisů krajského úřadu i původní názor žalovaného, když již v rozhodnutí ze dne 23.11. 2007 dospěl k názoru, že je vhodné sjednotit své stanovisko s postojem legislativního odboru a připustil, že je třeba povolit vypouštění odpadních vod pro znečišťující látky uvedené v příloze č. 2 i do kanalizace, pokud jsou ze zařízení vypouštěny, a to i mimo postupy na základě jiných právních předpisů, a dal tak žadateli najevo, že má doložit příslušné doklady, což se i stalo formou dokumentu ze dne 25.3.2008, který však byl nevhodně nazván jako „Doplnění žádosti...“. Tento tak dokládá chemické rozbory vypouštěných odpadních vod, údaje o ČOV a kanalizačním řádu a návrhy emisních limitů a podle obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu byl vyhodnocen jako doplnění podkladů. Poukázal na další zásady řízení (§2 odst. 2 a odst. 6 správního řádu) se závěrem, že je-li povolení vypouštění odpadních vod do kanalizace podmínkou provozu zařízení, která vyplynula v průběhu řízení o integrovaném povolení, nejde o změnu žádosti, ale o doplnění podkladů ve smyslu ust. § 3 odst. 5 zákona o prevenci.

Soud se shoduje s žalovaným, že nešlo o rozšíření původní žádosti. Předmětem řízení bylo vydání integrovaného povolení pro zařízení „Výrobu nealkoholických nápojů, balených

vod a sirupů“ společnosti žadatele (osobu na soudním řízení zúčastněnou). V žádosti samé a jejích Přílohách (část I. a II. zelené šanony) byl Kanalizační řád- obec Kyšice (bod VII. návrh), Monitoring odpadních vod (protokoly, bod XII.), kopie smluv se subdodavateli služeb v oblasti nakládání s odpadními vodami, odpady, monitoringu a pod (bod XVI.), mj. ze Smlouvy o odvádění a čištění odpadních vod, vyplývalo nesporně, že zařízení žadatele bude napojeno do kanalizace obce Kyšice a odpadní vody budou čištěny na ČOV, kvalita musí být v souladu s limity stanovenými kanalizačním řádem. Jestliže v důsledku výkladu zákona o integrované prevenci byl zaujat závěr, že je nutno limity vypouštěných odpadních vod v daném případě v integrovaném povolení stanovit i pro znečišťující látky uvedené v příl.č. 2 i pro vypouštění do kanalizace, a to i mimo režim podle jiných právních předpisů (§13 odst. 4 a/ a § 14 zákona o prevenci) a o podklady pro takové rozhodnutí doplnit žádost (zjistit zda a jaké látky jsou vypouštěny), pak je zřejmé, že ve smyslu ust. § 3 odst. 5 zákona o prevenci se jednalo o doplnění podkladů k žádosti, aby mohlo být ve věci rozhodnuto. Jestliže žalovaný v souvislosti s touto námitkou odkázal na ust. § 82 odst. 2 správního řádu (ač se s ní následně řádně vypořádal, a tedy k ní přihlížel), učinil tak nikoli proto, jak žalobce v žalobě navozuje, že by ji žalobce uplatnil až v odvolání (když žalobce ji vznesl již v podáních z 5. a 20.10.2009), ale proto, že důvod k takovému postupu (vyžadování dalších podkladů pro rozhodnutí) „zavdal“ sám žalobce, když již v podání ze dne 14.3.2008 (tj. ještě před vydáním předchozích rozhodnutí z 24.11.2008 a 15.5.2009) namítal, že *je v zařízení nakládáno dle vyjádření AIP a Povodí Vltavy s látkami dle příl. č. 2 zákona o IP a jsou vypouštěny do veřejné kanalizace, a že dále musí zahrnovat IP i povolení podle zvláštních předpisů a do kanalizace dle § 18 z.č. 274/2001Sb. nelze vypouštět odpadní vody, které překračují nejvyšší míry znečištění stanovené kanalizačním řádem, vyžadují předčištění a do kanalizace mohou být vypouštěny jen s povolením vodoprávního úřadu, a toto také má být nahrazeno v IP atd.*, a že tak v tomto smyslu se žalobce sám dříve dovolával nutnosti doplnit podklady pro rozhodnutí, aniž by tvrdil, že tak nelze postupovat, protože by šlo o rozšíření žádosti. Konečně tomu, že žalobce námitku, že by šlo o rozšíření žádosti, neuplatnil dříve, nasvědčuje již i shora citovaný rozsudek zdejšího soudu č.j. 11 Ca 218/2005-37, kdy námitka žalobce o nutnosti stanovení emisních limitů pro odpadní vody ze zařízení (a nedostatku podkladů pro takové rozhodnutí) byla jednou ze stěžejních. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

K námitce ad 3) soud předně podotýká, že stejně uplatněnou námitkou se zabýval žalovaný již v rozhodnutí z 15.5.2009 (str. 4 a násl.), kdy vysvětlil vztah ust. § 14 odst. 1 zákona o prevenci k limitům stanoveným v příl. č. 15 vyhlášky č. 428/2001Sb., navazující na zákon o vodovodech a kanalizacích a kdy již odmítl námitku žalobce, že zákon o prevenci vyžaduje stanovení přísnějších limitů s odkazem na ust. § 14 odst. 3 zákona o prevenci a zdůraznil, že kanalizační řád je v integrovaném povolení respektován. Žalovaný v tomto rozhodnutí v návaznosti na námitku žalobce vyžadoval, aby bylo žadatelem doloženo jeho tvrzení, že ČOV v Kyšicích byla přímo dimenzována s ohledem na znečištění z firmy VESETA, a že čistící proces probíhá bez problémů.

K opakovaně v tomto rozsahu vznesené námitce v následně podaném odvolání (a přejaté v žalobě) v nyní napadeném rozhodnutí, ke vztahu ust. § 14 odst. 1 zákona o prevenci a limitům stanoveným v příl. č. 15 vyhlášky č. 428/2001Sb. žalovaný proto opět uvedl, že regulace vypouštění odpadních vod by měla být racionální, resp. postavena na technické logice regulovaného procesu a na široce pojatých zásadách ochrany životního prostředí, měla by přihlížet k zásadám šetření energií, jak to ostatně zákon o prevenci žádá / § 13 písm.f) , nyní § 13 odst. 4 písm.f)/. Není tedy cílem dosahovat co nejmenšího znečištění odpadních vod vypouštěných do kanalizace, nýbrž takového stupně, který je vhodný pro provoz čistírny, kam tato voda natéká. Vlastním cílem je, aby to byla odpadní voda za čistírnou - vypouštěná do

životního prostředí, která bude vyčištěna maximálně. Podstata funkce biologické čistírny je taková, že čistírna nejen nesmí být přetěžovaná nad únosnou míru, ale na druhou stranu čistícímu procesu škodí i nedostatečná koncentrace organického znečištění. Je tomu tak u položky BSK₅, resp. CHSK_{Cr}, kterými operuje odvolatel. Na tomto principu stojí i zákon o vodovodech a kanalizacích (§ 18 odst. 2 zákona č. 274/2001Sb.), kdy kanalizací mohou být odváděny vody jen v míře znečištění a v množství stanoveném v kanalizačním řádu a ve smlouvě o odvádění odpadních vod, kanalizační řád je zpracován tak, aby skladba odpadních vod natékajících na čistírnu byla z hlediska čistícího procesu optimální, proto je také tento řád kritériem pro povolování vypouštění do kanalizace (na rozdíl od představy, co možná nejmenšího znečištění do kanalizace vypouštěné odpadní vody). Vyhláška, kterou se tento zákon provádí, v příloze č. 15 není primárně relevantní pro stanovení limitů vypouštění do kanalizace, ale především reguluje způsob, jak má být kanalizační řád veřejné kanalizace vypracován, resp. jaké limity pro vypracování kanalizačního řádu, ohledně vypouštěných odpadních vod průmyslových, čištěných společně se splaškovými, orientačně mají v být stanoveny pro obvyklý provoz čistíren městských odpadních vod (příloha, bod č. 2). Příslušné limity musí respektovat kanalizační řád. Cílem integrovaného povolení je dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku prostřednictvím racionálně stanovených požadavků na činnost zařízení. Není vždy racionální stanovovat pro zařízení limity, kterých nelze dosáhnout bez předčištění, pokud je čistírna odpadních vod vhodně dimenzovaná, jak je tomu i v tomto případě. Zákon o prevenci v ustanovení § 14 odst. 3 říká, že stanovené emisní limity nesmí být mírnější, než ty, které by jinak byly stanovené podle zvláštních právních předpisů. Limity ze zákona tedy nemají být a priori přísnější. K povšechnému odkazu žalobce na směrnici 96/61/EC žalovaný dodává, že napadená podmínka integrovaného povolení s ní není v rozporu. Argumentaci odvolatele (žalobce) vůči žadatelem dle požadavků předchozího rozhodnutí žalovaného doplněným rozborům odtoků z ČOV Kyšice, na kterou odpadní vody ze zařízení natékají, totiž, že úřad by mohl stanovit limity tak jak učinil pouze, pokud by bylo prokázáno, že povolované zařízení „nepůsobí (po přecházení na ČOV) nárůst znečištění životního prostředí“ žalovaný odmítl s tím, že se tak odvolatel dostal do rozporu se svým vlastním názorem, že jsou pro úroveň limitů rozhodující hodnoty příl. č. 15 vyhlášky, a to tím, že naopak připustil variantu, kdy by pro dotčené limity byla podstatná kvalita vod za čistírnou, ne tabulkové hodnoty z citované přílohy. Nadto tvrdí, že vypouštění nemá způsobit vůbec žádný nárůst znečištění životního prostředí, což odporuje technické logice věci a principům zákonné regulace vypouštění odpadních vod, když ani nejlepší dostupné techniky nejsou schopny odpadní vody vyčistit beze zbytku, proto se zákonné úpravy zabývají vždy stanovením přijatelné míry znečištění. Žalovaný se následně vypořádal i s druhou částí tohoto bodu odvolání žalobce (stanovení nebezpečných látek-AOX, kdy bylo prokázáno, že je zařízení neemituje), který již není v žalobě uplatněn.

Soud neshledal rozhodnutí žalovaného v rozporu s ust. § 14 odst. 1, 2 a 3 zákona o prevenci a ani namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Jak ze shora uvedeného vyplývá, žalovaný jak v předchozím rozhodnutí z 15.5.2009, tak v nyní napadeném rozhodnutí zcela dostatečným způsobem vyvrátil námitku žalobce o vztahu právní úpravy provedené zákonem o vodovodech a kanalizacích a jeho vyhláškou k zákonu o prevenci, jeho závěr není v rozporu s ust. § 14 zákona o prevenci a tak, jak bylo naznačeno, byť nad rámec, již v předchozím rozsudku tohoto soudu shora označeném, v daném případě aplikoval žalovaný ust. § 14 odst. 2, větu druhou (k tomu srov. čl. 2 odst. 6 směrnice Rady 96/61/ES v platném znění, definující „mezí hodnoty emisí“), neboť zařízení vypouští odpadní vody do kanalizace napojené na čistírnu odpadních vod a bylo proto možné přihlídnout k čistícímu efektu čistírny odpadních vod při určování emisního limitu pro dané zařízení (i dle uvedeného článku Směrnice). Splnění předpokladu tj. zaručení rovnocenné úrovně ochrany životního

prostředí jako celku a že výsledek nepředstavuje větší znečištění životního prostředí, byl prokázán rozborů vod vypouštěných za čistírnu do životního prostředí. Bylo tak prokázáno, že čistírna odpadních vod je dimenzována – zvládá čištění odpadních vod na ní natékajících ze zařízení tak, že do životního prostředí jsou vypouštěny vody svými ukazateli splňující limity pro jejich vypouštění z čistírny, jak co do množství tak kvality, a nedochází tak k nežádoucímu efektu většího znečištění životního prostředí, protože proces čištění v ČOV je nastaven tak, že „počítá“ s odbouráním škodlivých látek přicházejících ze zařízení žadatele, resp. i s jejich využitím v čistícím procesu, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. Námitka uplatněná v žalobě opakuje důvody již dříve vznesené v odvolání, nesouhlasí s výkladem právní úpravy, odkaz na rozbor odtoků odpadních vod z ČOV v Kyšicích považuje za zmatečný, aniž by však žalobce reflektoval, že žalovaný právě ve shora uvedeném odůvodnění neignoroval, jak žalobce tvrdí, „poměrně jasnou dikci § 14 odst. 2“ zákona o prevenci, ale naopak toto ustanovení aplikoval a v souladu s logikou věci a cílem zákona o prevenci dospěl k závěru, že je zaručena rovnocenná úroveň ochrany životního prostředí jako celku a že výsledkem není větší znečištění ve smyslu tohoto ustanovení. Žalobce pojmy „rovnocenná úroveň ochrany životního prostředí jako celku“ a „výsledkem není větší znečištění“ chápe v zužujícím smyslu, který jak žalovaný logicky vysvětlil by nebyl pro „hospodárné využívání surovin a energie“ a v konečném důsledku tak ani pro životní prostředí efektivní, protože požadavek na stanovení přísnějších limitů pro odpadní vody na odtoku ze zařízení do kanalizace by přinesl nutnost předčištění, tedy zřízení vlastního čistícího objektu (se spotřebou surovin a energie), a přitom by vypouštění takto předčištěných odpadních vod do kanalizace a na ČOV v Kyšicích znamenalo, z hlediska nastaveného procesu čištění nejen nevyužití plné efektivity této čistírny, ale narušení i samotného procesu čištění založeného na složení odpadních vod natékajících na čistírnu. Pro životní prostředí jako celek by proto tento postup představoval naopak větší zátěž. Rozbor odtoků odpadních vod z ČOV bylo proto prokázáno, že zařízení nepůsobí po přečištění vod na ČOV nárůst zátěže životního prostředí, protože limity regulačním opatřením pro ČOV stanovené jako přijatelná míra znečištění vod vypouštěných z ČOV (co do kvality a množství) jsou splněny. Stanoví-li ust. § 14 odst. 3 zákona o prevenci, že stanovení emisní limity nesmí být mírnější než emisní limity, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů, míří tím na případy zařízení, na které nebo u nichž nelze aplikovat ustanovení § 14 odst. 2 větu druhou téhož zákona, tj. případy zařízení, kdy nelze pro stanovení emisních limitů odpadních vod u výpusti ze zařízení přihlídnout k čistícímu efektu čistírny odpadních vod, ať již proto, že zařízení není napojeno na kanalizaci a vody odváděny na takovou čistírnu, a musí tak samo toto zařízení mít „svou“ čistírnu, nebo proto, že předpoklady uvedené v ust. § 14 odst. 2, věta druhá nejsou splněny, protože zařízení produkuje odpadní vody k jejichž vyčištění na míru přípustnou čistírna odpadních vod nedostačuje apod. Žalobce brojí proti závěrům žalovaného v tomto bodě, který vychází mj. i z požadavku na efektivní způsob řešení v zájmu úspory surovin a energie, přitom právě zohlednění tohoto požadavku stanoveného v ust. § 13 odst. 4 písm.f) zákona o prevenci se dovoľával již v první žalobě podané soudu (jak plyne z rozsudku ve věci 11 Ca 218/2005, str. 2, 6 a 7), jeho argumentace se tak jeví i protichůdnou. V rozhodnutí krajského úřadu jsou proto stanoveny (bod A.2.1.1.) závazné emisní limity pro odpadní vody vypouštěné do kanalizace (tabulka se stanovením látky nebo ukazatele a hodnot „p“ a „m“, bilance) a stanoveno množství odpadních vod, monitoring (body 1.-7.) v souladu se zákonem o prevenci, za současné stanovené podmínky (bod D. 2) dodržovat kanalizační řád obce Kyšice. Pro úplnost lze poukázat na protokol z jednání dne 10.7.2009, kdy ke konkrétnímu dotazu žalobce „co se děje s vodami, které obsahují sanitální látky“ provozovatel odpověděl, že jsou vypouštěny do kanalizace; k tomu zástupce žalobce namítl, že dle bezpečnostních listů nelze kyseliny vypouštět do kanalizace; zástupce České inspekce životního prostředí a Povodí tuto

problematiku podle protokolu vysvětlovali a JUDr. Tošner uvedl, že problematika byla dostatečně vysvětlena. Ohledně emisí do vody soud pro úplnost poukazuje na závěrečné hodnocení v integrovaném povolení, zda postupy a metody využívané v zařízení jsou v souladu s BAT (zejm. bod 6 písm.b/, str. 78 rozhodnutí). Z uvedených důvodů soud námitku žalobce neshledal důvodnou.

V námitce 4) žalobce opakovaně jako již v odvolání (konečně původně obecně i v původní žalobě) namítá nenaplnění požadavku ust. § 13 odst. 3 písm.d) zákona o prevenci, nyní konkrétně v tom, že nebyly stanoveny závazné podmínky provozu zařízení pro omezení negativních vlivů - hlukové zátěže z nákladní automobilové dopravy vyvolané provozem zařízení mimo areál zařízení a hlukové zátěže u bytových domů a obslužných tras. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že nejde o „přímo spojenou činnost“ s provozem zařízení, a že tak není předmětem integrovaného povolení řešení hluku z dopravy při provozu na komunikacích mimo areál zařízení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně k této opakované námitce odkázal na své závěry v předchozích rozhodnutích, z nichž plyne, že se způsobem řešení souhlasila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje i Ministerstvo zdravotnictví jako odborně způsobilá osoba. Soud předně souhlasí se závěrem žalovaného, že namítaný problém, tj. zvýšení hluku z dopravy v daném území měl být vyřešen v řízení o umístění stavby, kdy se rozhodovalo o přípustnosti umístění zařízení tohoto druhu v daném místě, a v němž musely být proto zkoumány vlivy stavby a jeho provozu na okolní jsoucí zástavbu území. Dovolává-li se žalobce v souvislosti s touto námitkou na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9As 88/2008 navazující na rozsudek tohoto soudu 10Ca 32/2006 (obdobně i např. rozsudek tohoto soudu 10Ca 62/2009), byť žalobce tak činí v kontextu s uplatněním svých procesních práv, neměl by opomenout, že právě v těchto rozhodnutích soudů byla mj. řešena otázka hluku z dopravy vnášené do stávajícího zastavěného území umístěním nových staveb, a byla proto předmětem územního rozhodnutí, resp. umístění stavby „Dopravní řešení Pankrácké pláně“ řešena dopravní obslužnost tohoto území - dimenze stávajících komunikací tak, aby tam bylo možno následně umístit nové stavby, razantně zvyšující dopravní kapacitu, kterou by nebyly stávající komunikace schopny pojmout.

V daném případě však není předmětem řízení umístění stavby zařízení, ale posouzení žádosti o integrované povolení podle zákona o prevenci a soud sdílí názor vyjádřený žalovaným, že námitky žalobce popisující věcnou situaci v dopravě v obci a obslužných trasách nelze považovat za relevantní, neboť zákon o prevenci reguluje podmínky činnosti zařízení pouze ve vztahu k zařízení samotnému, neboť k tomu má žadatel patřičná práva a může plnit povinnosti. Soud doplňuje, že obecně povinnost prosazovat přijetí nápravných protihlukových opatření v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích stíhá správce pozemní komunikace. I ze smyslu ust. § 30 zákona č. 258/2000Sb., o ochraně veřejného zdraví/ v návaznosti na nařízení vlády č. 148/2006Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací/, lze vysledovat, že povinnost technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném uvedeným zákonem a nařízením zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity stíhá osobu, která používá, popř. provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku a vibrací. Proto také v případě žádosti o vydání integrovaného povolení pro zařízení definované v ust. § 2 zákona o prevenci je možno stanovit podmínky provozu zařízení a opatření zabezpečující splnění těchto podmínek dle § 13 odst. 3 písm.d) zákona o prevenci ve vztahu k zařízení žadatelem provozovanému. Je tak možno stanovit limity emisí, které vycházejí (produkuje je provoz) ze zařízení, neboť jen na tomto zařízení

může žadatel provést technická a jiná opatření v tomto směru. Proto také již v rozhodnutí z 15.5.2009 žalovaný poukázal na to, že nebylo nevyhnutelné ukládat podmínku D.3.2 (autorizované měření hlukové zátěže u objektů bytové zástavby) a následně v navazujícím povolení byla tato vypuštěna. Tomuto odpovídá i vymezení pojmů Směrnici Rady 96/61/ES o integrované prevenci, která v čl. 2 odst. 3 definuje „zařízení“ jako stacionární technickou jednotku, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s činnostmi probíhajícími v dotyčném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění. Podle odst. 5 tohoto článku „emisemi“ se rozumí přímé nebo nepřímé uvolňování látek....hluku z bodových nebo difúzních zdrojů v zařízení do ovzduší, vody či půdy. Podle odst. 9 tohoto článku se „povolením“ rozumí oprávnění k provozu celého zařízení...může se vztahovat na jedno či několik zařízení nebo částí zařízení, pokud jsou na stejném místě a provozované stejným provozovatelem.

Je nutno uvést, že podmínka provádění monitoringu hluku z provozu i ze související dopravy na hranici pozemku směrem k nejbližší obytné zástavbě tzn. emisí hluku z provozu zařízení samého, zůstala i nadále v platnosti, jak vyplývá ze stanoviska Krajské hygienické stanice ze dne 28.7.2009 (doručeného krajskému úřadu 30.7.2009) a sledování je zajištěno podmínkou stanovenou v integrovaném povolení ze dne 9.11.2009 na str. 8, **H.1.**

Uvedené stanovisko hygienické stanice také odkazuje na měření u nejbližší obytné zástavby ze dne 15.4.2009 č. protokolu 2009/0133/70-hluk a č. protokolu 2009/0127/70-vibrace, s tím, že z nich vyplývá splnění hygienických limitů dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb. ve dne i v noci. Z těchto protokolů založených v podkladech (doručených úřadu 5.6.2009) s nimiž byl žalobce seznámen, plyne, že měření hladiny hluku bylo provedeno v chráněném venkovním prostoru stavby - rodinného domu č.p. X, B. ul., Kyšice, dle leteckého snímku připojeného byl mikrofon umístěn u tohoto domu při ul. B., na níž je vyznačen směr jízdy kamionu do a z zařízení VESETA, kde je označen zdroj hluku, měření se týkalo hlukové emise z provozu zařízení včetně kamionové dopravy spojené s provozem firmy, bylo počítáno s průjezdem během osmihodinového intervalu 200 kamionů v denní době, v noční době za předpokladu 5 kamionů za hodinu..atd., naměřené hodnoty jsou uvedeny v tabulce na str. 3 tohoto protokolu a nepřekračují stanovené limity hluku. Výsledky měření v denní i noční době jsou značně pod stanovenými limity a vyplývají jednoznačně ze Sdělení Zdravotního ústavu se sídlem v Kolíně ze dne 29.5.2009 č.j. 0048/70/2009, které uvedené protokoly doprovází. Obdobně je tomu dle protokolu o vibracích, kdy měření probíhalo v obývacím pokoji rodinného domu č.p. X (1.patro), kdy měření prokázalo, že při provozu dopravy na přilehlé komunikaci č. 118 – B., kdy vzdálenost domu od komunikace je malá /fasáda 4m od středu bližšího pruhu/ je limit vibrací prokazatelně splněn. Soud proto neshledal důvodnými výhrady žalobce proti provedení měření, neboť důvodem prováděného měření bylo v souladu se zákonem o prevenci zjištění, zda hluk a vibrace emitované zařízením samotným (včetně kamionové dopravy související s provozem) splňují limity dané právní úpravou či nikoli, a zda je v tomto směru nutno přijmout další technická, organizační či jiná opatření. Zjištění příspěvku k dopravnímu zatížení u vzdálenější obytné zástavby, resp. v obci celé či na obslužných trasách jak shora uvedeno nebylo ve vztahu k vydání integrovaného povolení relevantní. Proto ani nemohlo být důvodně vytýkanou vadou řízení, že krajský úřad respektoval stanoviska, k jejichž vydání je krajská hygienická stanice příslušná a k nimž má potřebnou odbornost, že je jako podklady v odůvodněném rozhodnutí hodnotil (i co se námitky hluku týká) v relevantním rozsahu k předmětu daného řízení.

Z uvedeného důvodu soud neshledal při přezkoumání dle § 75 odst. 2 s.ř.s. žalobcem namítané vady stanovisek krajské hygienické stanice, a to ani posledně vydaného stanoviska hygienické stanice ze dne 28.7.2009 /nikoli 25.6.2009) zn. 3049-217/2009/K1/Hr, ani vady potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví z 8.3.2010 a jejich rozpor se zákonem. Tato stanoviska, včetně posledního stanoviska hygienické stanice a Ministerstva zdravotnictví, jsou odpovídajícím podkladem pro rozhodnutí ve věci, způsob měření byl proveden v rozsahu rozhodném pro posouzení vlivu samotného zařízení včetně dopravy na vstupu do a z zařízení u referenčního bodu, který byl u nejbližší obytné budovy.

Soud nemohl přisvědčit v plném rozsahu ani výkladu ustanovení zákona o prevenci, jak jej žalobce zaujímá ve vztahu k pojmu „*přímo spojené činnosti*“. Z ust. § 2 písm.a) vyplývá, že musí jít o *činnosti po technické stránce související s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu probíhající v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění*. Žalovaný správně poukázal i na ust. § 2 písm.d)/(resp. c)- přímé nebo nepřímé šíření ze zařízení/ a rovněž na ust. § 14 odst. 2, podle něhož se emisní limity pro látky, vibrace, hluk atd. vztahují *obvykle k místu, kde tyto vycházejí ze zařízení* a správně proto dovodil, že v tomto smyslu je třeba vykládat i ustanovení § 13 odst. 3 písm. d/. Ohledně argumentace žalobce ustanoveními vyhlášky č. 554/2002 Sb., kteřou byl stanoven vzor žádosti o integrované povolení, rozsah a způsob jejího vyplnění, žalovaný poukázal na bod 5.1.3. kapitoly 5 „Popis zařízení a s ním přímo spojených činností“ přílohy vyhlášky, kterou se stanoví vzor žádosti o integrované povolení, která sice pojem spojené činnosti nevysvětluje, ale jejím předmětem je vazba činnosti na zařízení – technická i polohová, s tím žalobce souhlasí. Nesouhlasí však s následným závěrem, že výklad žalobce, který rozšířil přímo spojenou činnost i mimo areál zařízení, by znamenal, že každá činnost bezprostředně přecházející či navazující na činnost zařízení by měla být regulována. Žalovaný připustil, a v tom se s ním shoduje i soud a potud lze dát žalobci za pravdu, že bod 5.5. kapitoly 5 vyhlášky č. 554/2002Sb. (v tehdy platném znění) se nazývá „Doprava související s přípravou a provozem zařízení“. Žalovaný také uznal, že definice „přímo spojených činností“ v zákonu o prevenci není uspokojivá, nicméně podle soudu nevybočil z výkladových pravidel, když vyšel ze smyslu s účelu zákonné úpravy provedené zákonem o prevenci, podle něhož integrované povolení je oprávněním k provozu zařízení ve smyslu aprobeace technického provedení zařízení na nejvyšší možné úrovni v zájmu omezování znečištění, a proto ustanovení vyhlášky č. 554/2002 Sb., upravující toliko vzor žádosti o vydání integrovaného povolení a pokyny k jejímu vyplnění, přiměřeným způsobem ve smyslu zákona aplikoval.

Spornou otázku, zda v integrovaném povolení má být regulována (podmínkami stanovená) i hluková zátěž z dopravy (nákladní) ve vztahu k širokému okolí zařízení (v obci celé a na přilehlých trasách komunikací) a nikoli jen v areálu zařízení resp. výstupu z areálu, jak je řešena podmínkou č. **A.3..1.**, kde je stanoven hygienický limit hluku v chráněném venkovním prostoru staveb v souladu s limity nařízení vlády č. 148/2006Sb., žalovaný dle soudu v rozhodnutí vyřešil v souladu se zákonnou úpravou a dostatečně zdůvodnil svůj závěr, jak bylo shora uvedeno podmínkou integrovaného povolení **H.1.** je stanoven způsob monitorování - měření hluku z provozu zařízení 1x za dva roky při denním provozu a v nočních hodinách na hranici pozemku ve směru k nejbližší obytné zástavbě za běžných provozních podmínek, a tedy je zajištěno sledování plnění povinnosti dodržení limitů hluku v zájmu ochrany veřejného zdraví. Sporný pojem „přímo spojená činnost“ dle definice § 2 písm.a) zákona o prevenci žalovaný vyložil (str. 12 až 14) jako činnost stále „uvnitř“ čili činnost samotného zařízení (technicky i polohově). Výkladu obsahu tohoto pojmu dala za pravdu novela provedená vyhl. č. 363/2010 Sb., která s účinností od 1.1.2011 již výslovně hovoří o činnostech v rámci zařízení (tedy např. vnitropodnikové dopravě), a to v bodě **5.2.**

Přímo spojené činnosti, resp. 5.2.2. Další související činnosti. Vnější doprava tak nikdy neměla být, a nyní již ani nelze výkladem dovozovat, že by měla být předmětem regulace integrovaného povolení, zavádějící text části původního znění vyhlášky č. 554/2002Sb.(nadto v obecném pokynu pro vyplnění žádosti) odporoval zákonu o prevenci a předmětu úpravy v něm vymezeném a proto v daném případě nemohl být aplikován.

Lze dodat, že měření hladiny hluku jak u nejbližších objektů tak na jiných místech v obci lze provést na žádost hlukem dotčených obyvatel kdykoli a provozovatele zařízení, či správce pozemní komunikace emitující hluk nad míru přípustnou postihnout dle příslušných zákonných ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví, tzn. podle obecné právní úpravy.

V námitce pod bodem 5) žalobce namítá rozpor s ust. § 13 odst. 4 písm.c) zákona o prevenci, tvrdí, že nebyly stanoveny podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a ochranu životního prostředí při nakládání s odpady. Žalobce vytýká, že stanovené podmínky jsou nekonkrétní, vyplývají z právních předpisů a za nepřípustnou konkrétně považuje podmínku ukládající teprve po vydání integrovaného povolení zpracovat směrnici pro nakládání s odpady.

Žalovaný obdobnou odvolací námitku (poukazující obecně i na písm. d), e), f) § 13 odst. 4, jako v průběhu celého řízení) v napadeném rozhodnutí přezkoumal a uvedl, že zákon o integrované prevenci v § 13 odst. 4 požaduje stanovit obsáhlý výčet podmínek, avšak opomenul říci jednoznačně, že je třeba zohlednit pouze ty, které mají v daném případě nezastupitelný význam. Ne vždy lze totiž nalézt v praxi v daném zařízení racionální protějšek výčtu bodů v § 13 odst. 4, a to zvláště proto, že jde o BAT techniky, tedy zařízení již podle své technologické pokročilosti splňující většinu předpokladů. V těchto mezích je pak obtížné najít prostor pro další vylepšení. Poukázal rovněž na shrnutí v odůvodnění str. 8 rozsudku soudu 11 Ca 218/2005-37 s tím, že nelze-li nebo není-li nutné některé ukazatele stanovit, je nutno tento postup odůvodnit. Nelze také stanovit podmínky ochrany ve vztahu k v daném místě nepřítomným složkám životního prostředí (např. lesa). Pokud jde o podmínku C.4, odvolací orgán považuje za přípustné, aby vnitřní podniková směrnice o minimalizaci odpadů byla dopracována 4 měsíce po právní moci rozhodnutí, když způsob nakládání s odpady v zařízení podléhá zákonu o odpadech, nadto je integrované povolení třeba vydat i z důvodu možného vymáhání zpřísnujících podmínek, řízení pak trvá již od roku 2004.

Z vydaného integrovaného povolení orgánem I. stupně plyne, že podmínky bod C. pro nakládání s odpady byly stanoveny tak, že v bodě C.1.(resp. C.1.1. byly dle katalogu odpadů vymezeny nebezpečné odpady, které vznikají při provozu zařízení a s nimiž bude provozovatel nakládat, podle bodu C.1.2. bude nebezpečné odpady dočasně shromažďovat na místě k tomuto účelu určeném do doby převzetí oprávněnou osobou, nebo vlastním využitím či zneškodněním. V bodu C.2. byly podle katalogového čísla určeny odpady, které budou předávány přednostně k recyklaci, nádoba označena kódem odpadu, názvem a sdělením „určeno k recyklaci“. Dle bodu C.3. plastové a papírové obaly materiálově nevyužitelné budou přednostně předávány provozovateli zařízení pro energetické využití odpadů, případně provozovateli zařízení pro alternativní paliva. Bodem C.4.bylo uloženo provozovateli zpracovat vnitřní směrnici pro nakládání s odpady, která bude obsahovat program minimalizace odpadů a tuto zaslat krajskému úřadu ke schválení do 4 měsíců od právní moci rozhodnutí.

Soud neshledal námitku důvodnou, žalobce netvrdí konkrétně v jakém rozsahu stanovené podmínky toliko přenesly povinnosti stanovené zákonem o odpadech a v čem se tento postup dotkl požadavku na ochranu zdraví a životního prostředí. Z části rozhodnutí porovnávající využívané postupy a metody v zařízení s požadavky BAT, kde je porovnávána použitá technologie vyplývá, jakým je v zařízení užíváno recyklovatelných PET lahví a nedostatky v třídění a k předávání obalů k recyklaci jsou proto provozovateli uloženy shora uvedenými podmínkami.

Žalobce se dovolává zkrácení svých práv v souvislosti se stanovenou podmínkou C.4. s tím, že tak nebude moci se k tomuto dokumentu vyjádřit, a že tak nemělo být odsunuto zpracování směrnice pro nakládání s odpady (jako vnitřního předpisu) až po právní moci rozhodnutí. Ze stanovené podmínky plyne, že krajský úřad bude uvedený dokument schvalovat a podle soudu nelze předjímat, že v tomto schvalovacím procesu bude žalobci upřeno právo, se k předložené směrnici vyjádřit. Postup, který krajský úřad zvolil znamená, že provozovatel musí svoji vnitřní směrnici pro nakládání s odpady zpracovat tak, aby respektovala podmínky uložené pravomocným integrovaným povolením, konkretizovala způsob a místa v průběhu výrobního procesu kde budou odpady tříděny, deponovány dočasně před předáním a pod. Vzhledem k délce probíhajícího řízení postup zvolený úřadem nevybočil z mezí stanovených zákonem o prevenci, když dle § 13 odst. 4 písm. c) byl provozovatel zavázán plnit stanovené podmínky a z hlediska ochrany životního prostředí při nakládání s odpady nemohl přinést zhoršení stávajícího stavu, ani nepředstavoval rezignaci na vyžadování plnění povinností ze strany provozovatele. Soud proto neshledal námitku žalobce důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal vzhledem k shora uvedenému obecné námitky žalobce v **bodě III.** žaloby důvodnými. Žalovaným v daném případě nebyl proveden výklad zákona o integrované prevenci v rozporu s komunitárním právem. Jak soud již shora poukázal na definiční ustanovení čl. 2 směrnice Rady 96/61/ES ve znění jejích změn, ustanovení směrnice jsou implementována v české právní úpravě v souladu se smyslem a účelem institutu integrované prevence a povolovacího řízení (dle čl.7), rovněž směrnice, čl. 2 odst. 6, připouští, že v případě nepřímých výpustí do vody (tzn. přes čistírnu odpadních vod) může být při určování mezních hodnot emisí pro příslušné zařízení vzat v úvahu čistící efekt úpravny vody, za předpokladu, že je zaručena odpovídající úroveň ochrany životního prostředí jako celku a že výsledkem není vyšší stupeň znečištění životního prostředí, přitom definuje „mezní hodnoty emisí“. Soud neshledal, že by byl žalobce v řízení zkrácen na svém právu řádného a úplného přezkumu na základě jeho odvolání v rámci principu dvouinstančnosti správního řízení, podle soudu žalobce využil svého postavení účastníka tohoto řízení vrchovatě, to vyplývá z průběhu celého řízení, které probíhalo od roku 2004 a opakovaně v něm byly námitky žalobce posuzovány orgány obou stupňů (rovněž i již v předchozím soudním řízení). Akceptovány jeho námitky byly vždy, pokud ve vztahu k předmětu daného řízení byly relevantní a bylo i na základě nich k odstranění namítaných vad přistoupeno. V nyní projednávaném případě soud ze shora uvedených důvodů žalobci nepřisvědčil, neboť jím namítané vady již neshledal a zdůvodnění žalovaného shledal dostatečným a přesvědčivým, v souladu se zákonem o prevenci i procesními pravidly řízení.

Na základě všech uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu